

TEZAU LITURGIC

3 AUGUST

**SLUJBA
SF. CUVIOASE
TEODORA
ȘI
TEOPISTA
DE LA
TESALONIC**

ATENA, 2010

03 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ & ΘΕΟΠΙΣΤΗ

ΟΣΙΕΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰστώμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν μετάρσιον ἄνθρωπον, καὶ Ἀγγέλοις ἐφάμιλλον, τὴν ὑπὲρ τὴν αἴσθησιν βιοτεύσασαν, καὶ τῶν παθῶν βασιλεύσασαν, τὴν βίαν τῆς φύσεως, τῶν δακρύων τὴν πηγὴν, τῆς ἀγάπης τὸ πλήρωμα, τὴν ὑπάρξασαν, κοινωνὸν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς δόξης μετασχούσαν, τὴν μυροβλύτην ὑμνήσωμεν. (Δίς)

Ὁλοψύχως ποθήσασα, ἐφειτῶν τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον καὶ μακάριον, οὗ κατὰ φύσιν ἐφύεται, τὰ λόγου μετέχοντα, τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκός, ἀνδρικῶς ἐκαλίνωσας· ἀλλὰ πρέσβευε, τοὺς τιμῶντας σὴν μνήμην τῶν μὲν ἄλλων, ἀλογεῖν Θεοῦ δὲ μόνον, αἰεὶ ἀπλήστως ὀρέγεσθαι.

Ἐν ταῖς λύπαις ἀνάψυξιν, ἐν ἀνάγκαις βοήθειαν, ἐν ταῖς περιστάσεσιν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι, θερμὴν ἀντιλήπτορα, ἐν κακῶν ἐπαγωγαῖς, βοηθὸν καὶ ὑπέρμαχον, σὲ κεκτήμεθα, Θεοδώρα Ὅσια εὖροιμέν σε, καὶ ἐν ᾧρα τῇ τῆς δίκης, ἡμᾶς πυρὸς ἀφαρπάζουσαν.

Δόξα. Ἦχος α'.

Μήτηρ Ὁσία Θεοδώρα, ἰσαγγελε πανθαύμαστε, τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν σου ἐπὶ γῆς, καὶ θείαν πολιτείαν, ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, καὶ ἐξέστησαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἔφριξαν τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ἄκραν ταπεινώσιν· διὸ ἀμοιβὴν τῶν πόνων σου, ἐδέξω τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πηγάζει ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι τῷ ἱερῷ σου καὶ θείῳ ναῷ, καὶ ἐπικαλουμένοις ἐν ἀνάγκαις, τὸ ὄνομά σου παναοίδιμε, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὀπίσθιος οἰκτίρων.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, τὴν μυροβλύτην πάντες, ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις, καὶ μύρα ἐκ τοῦ τάφου, αὐτῆς νῦν ἀρυσώμεθα.

Στ.: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχες μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Δόξα τῶν ἀσκουσῶν, καὶ καύχημα καὶ κλέος, τῶν Θεσσαλονικέων, ἐδείχθης Θεοδώρα, τὸ τῇ Αἰγίνης βλάστημα.

Στ.: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Πόθῳ τοῖς τὴν σεπτὴν, καὶ ἱερὰν σου μνήμην,
τελοῦσι Θεοδώρα, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν, παρὰ
Κυρίου αἴτησαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Λόγος ὁ ἐκ Πατρός, πρὸ τῶν αἰῶνων λάμπας, νῦν ἐκ
Παρθένου Κόρης, σαρκούται ὑπὲρ φύσιν, δι' ἄκραν
ἀγαθότητα.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τελείως τὸν δρόμον σου ἐν ἀκλινεῖ λογισμῷ,
ἐτέλεσας πάνσεμνε ὑποταγεῖσα καλῶς, Χριστῷ τῷ
Νυμφίῳ σου, ὅθεν εἴληφας χάριν, Θεοδώρα Ὅσια,
δαίμονας φυγαδεύειν, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι, διὸ καὶ
τοῖς τιμῶσί σε βρῦει ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον
μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς
πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι'
οὔ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ
τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ.* Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε*
ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ

Προσόμοια γ' τῆς Ὁσίας Θεοδώρας. Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις, ὑμνοδιῶν κάλλεσιν, εὐφημήσωμεν τὴν μυροβλύτην, τὴν τὸ δακρύων ἀλάβαστρον, δαψιλῶς Χριστῷ προεκχέασαν, καὶ φανεῖσαν θείαν εὐωδίαν, θαυμάτων, τῶν μυριπνῶν τὴν ἐνέργειαν, σκαμμάτων, ἀσκητικῶν μεγαλοπρέπειαν, ἧς τοῖς ἰδρῶσι δαιμόνων λεγεῶν ἐμπνίγεται, τὴν δραμοῦσαν μύρων ὀδμαῖς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις, σὲ λογικοῖς ἄνθεσι, καταθέλζομεν τὴν εὐωδίαν, τοῦ Χριστοῦ φανεῖσαν ἀσκήσεσι, τὴν τῶν θείων δωρεῶν ἐπάνυμον, τὴν πρὸς οὐρανοὺς ἀνυψωθεῖσαν, καθάπερ πτεροῖς καμάτων σου, Ἀγγέλων, προστασίαις τὴν ὁμότιμον, στοιχειωθεῖσαν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ, ταῖς κρείττοσιν ἀναβάσεσιν μυστικῶς· διό σε γεραίρομεν, ἐν ὑμνοῖς Χριστῷ δοξάζοντες.

Ποίοις, ἀσκητικοῖς πάνσεμνε, οὐκ ἠγώνισαι πόνοις γενναίως, νιφετῶν ψεκάδας ὑπήνεγκας, παγετῶν κρυμοὺς ἐκαρτέρησας Θεοδώρα, πόθῳ τοῦ Δεσπότη, νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν ὡς ἀσώματος, ὑπέδυσ, νεανικῶς ἀκολουθήσασα, τοῦ σοῦ Νυμφίου ὀπίσω, λαμπαδηφοροῦσα φαιδρῶς, εἰς νυμφῶνα τὸν μυστικὸν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· διό σε μύροις ἐδόξασεν.

*Καὶ γ' τῆς Ἁγίας Θεοπίστης.
Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.*

Παρθενίαν ἀκήρατον ἐμμελῶς ἐξασκήσασα, ἐνυμφεύθης καίρουσα τῷ ποιήσαντι, ἀρνησαμένη τὴν πρόσκαιρον, ἀπόλαυσιν ἔνδοξε, καὶ ἀσκήσασα στερρώως, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, κατηξίωσαι, οὐρανίου παστάδος δυσωποῦσα, μακαρία Θεοπίστη, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Ἐγκρατεία τὸ σῶμά σου, μακαρία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐκόσμησας καὶ ἠτοίμασας, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, αὐτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστῃ σου, Ὅν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς τελοῦντας Θεοπίστη, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Θεοπίστη ἔνδοξε μετερρύθμισας, κόσμον λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, ἀρετῶν τε φαιδρότησι, κατεκάλλυνας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου ἐνδέδειξαι, καταγώγιον, καὶ τερπνὴ θυμηδία τοῦ Κυρίου· διό σε ἀνευφημοῦμεν, πνευματικοῖς μελωδήμασιν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοδώρα Ὅσια, πρὸς οὐρανῶν ἀϋλοῦ οὐσίας, τρανῶς ἐκρότουν σε αἱ ὑπερκόσμιαι δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων. Ὅλη γὰρ οὐρανοπολίτης γεγονυῖα τῶν μεταρσίων ἐπέβης· θελχθεῖσαν τοῦ ὑπερφώτου φωτός, καὶ σαρκικαῖς ὕμνολογίαις, χερουβικαῖς τε τὸ θεῖον μεγαλύνουσα, ἐκτενῶν προσευχῶν ἀκαταπαύστῳ τῷ στόματι, καὶ ταῖς

θεουργικαῖς καὶ ὑπερφώτοις ἀρθεῖσα ὑψώσεσιν, ἔχαιρες πάνσεμνε· ὑπερθεν δὲ ἡ τρισάκτινος καὶ ὑπέρθεος ἀρχικὴ πανταίτια, τὸν δρόμον ἀγαμένη σου τοῖς Ἀγγέλοις διακελεύετο, ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας καὶ ὑποδέξασθε τὴν δραμοῦσαν τῶν ἀρετῶν πασῶν τὰς ὁδοὺς, ταῖς εὐφημίαις δὲ στεφανώσατε ὡς φαιδρὰν καὶ ἄμωμον νύμφην, τὴν πατήσασαν ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον ἐν σώματι· διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες ἐκβοῶμέν σοι τοῖς ἄσμασι, Χριστιανῶν τὸ κέρασ, ὑψωσον ἐνθέοις μεσιτείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὄμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ἀγιάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ, πᾶσα σὰρξ χόρτος καὶ πᾶσα δόξα

ἄνθρωπου ὡς ἄνθος κήρυτος. Ἐξηράνθη ὁ κήρυτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν· οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον ἀλλάξουσιν ἰσχύν, πτεροφυήσουσιν ὡς ἄετοί. Δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιήσουσιν, ἀγαλλιάσονται οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐνδεεῖς. Γυναῖκες πλούσιαι ἀνάστησε καὶ ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου. θυγατέρες ἐν ἐλπίδι εἰσακούσατέ μου τοῦ λόγου σήμερον. Γυναῖκες ἀπὸ θεᾶς δεῦτε· ὁ γὰρ λαὸς ἐστὶν ἔχων σύνεσιν· διὰ τοῦτο οὐ μὴ οἰκτείρη αὐτοὺς ὁ ποιήσας αὐτούς. Οὐδὲ ὁ πλάσας αὐτούς, οὐ μὴ ἐλεήσῃ αὐτούς. Οὐαὶ τοῖς ἀθετοῦσι· φόβος καὶ βόθυνος καὶ παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔσται ὁ φεύγων τὸν φόβον, ἐμπεσεῖται εἰς τὸν βόθυνον, καὶ ὁ φεύγων ἐκ τῆς βοθύνου, μειωθήσεται ἐκ τῆς παγίδος. Ἴδου δὴ ἄνθ' ὃν ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιών, καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῶ τραχήλῳ, καὶ ἐν νεύμασιν ὀφθαλμῶν, καὶ τῇ πορείᾳ τῶν ποδῶν ἅμα σύρουσαι τοὺς χιτῶνας. Ταπεινώσει ὁ Θεὸς τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἴδου γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς· σοὶ δὲ δώσω τόπον ὀνομαστόν, καὶ ὄνομα ἀγαθόν, ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσκυνήσουσί σε· καὶ τὸν κοῦν τῶν ποδῶν σου λήξουσιν, οὐχ ὡς γυναῖκα ἐγκαταλελειμένην καὶ ὀλιγόψυχον, κέκληκέ σε Κύριος, ἀλλ' ὡς γῆν αὖξουσιν· οὐ σὺ εἶ κατακόψασα ἀλαζονείαν, ἢ κατατρώσασα δράκοντα ἐνδύσαι τὴν ἰσχύν σου, ἐνδύσαι τὴν δόξαν σου θυγατερ· καὶ ἔσται σοὶ κύριος φῶς αἰώνιον, καὶ αἱ

θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται, πίνονται εὐφροσύνην. Χρίσονται μύρω, εὐφρανθήσονται ἐν εὐφροσύνη σου, εἰς συμβουλήν μνημοσύνης ἔναντι Κυρίου, ἐπιθήσω τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ σπέρματί σου, καὶ τὰς εὐλογίας μου ἐπὶ τὰ τέκνα σου, καὶ ἀνατελοῦσιν ὡς ἀναμέσον ὕδατος χόρτος, καὶ ὡς ἰτέα ἐπὶ παραρέον ὕδωρ, καὶ ἐμπλησθήσῃ καθὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου· καὶ τὰ ὀσᾶ σε πιανθήσονται, καὶ τὰ ἰμάτιά σου ταχὺ ἀνατελεῖ καὶ προσπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε, καὶ ἔσῃ ὡς μεθύων, καὶ ὡς πηγὴ ὕδατος ἣν μὴ ἐξέλιπεν ὕδωρ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε κρίσιν καὶ ποιεῖτε δικαιοσύνην, ἔσεσθέ μοι Δίκαιοι. Ἐν εὐφροσύνη ἐξελεύσεσθε καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε. Καὶ τρυφήσῃ ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Ἀκούσατέ μου οἱ διώκοντες τὸ δίκαιον, ἐμβλέψατε εἰς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ὑμῶν, καὶ Σάρραν τὴν ὠδίνασαν ὑμᾶς, ὅτι εἰσί. Μὴ φοβεῖσθε ὄνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτᾶσθε. Διότι ἅγιοι κληθήσονται πάντες οἱ καταλειφθέντες εἰς ζωὴν, τοῦ εἶναι τῷ κόσμῳ εἰς δούλους καὶ δούλας. Καὶ ἔσονται ἔντιμοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον. Ποῦ εἰσὶν οἱ γραμματικοί. Γράφουσι πονηρίαν, ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ὡς τε εἶναι αὐτοῖς χρεῖαν εἰς ἀρπαγὴν. Καὶ ὄρφανὸν εἰς προνομίην. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς; ἢ

γὰρ θλίψις αὐτῶν πόρρωθεν ἦξει. Καὶ πρὸς τίνα καταφεύζονται τοῦ βοηθῆναι; Ποῦ εἰσὶν οἱ σύμβουλοι; Οὐκ ἔστι σύνεσιν, ἴδετε ὅτι ἐκτετύφλονται πάντες. Οὐκ ἔγνωσαν φρόνησιν. Πάντες κύνες ἔννεοί, ἐνυπνιαζόμενοι κοίτην. Φιλοῦντες νυσταγμόν, ἀναιδεῖς τῆ ψυχῆ καὶ εἰσὶ πονηροί. Καὶ οὐκ ἰδόντες σύνεσιν. Πάντες ἐξηκολούθησαν· ἕκαστος κατὰ τὸ αὐτοῦ πλεονέκτημα, ἀπ' ἄκρου αὐτοῦ. Δεῦτε λάβωμεν οἶνον, καὶ οἴνοφλυγήσωμεν μέθη. Οἱ ἀντεχόμενοί μου κτήσονται τὴν γῆν, ὁδὸς εὐσεβῶν εὐθεΐα, καὶ πατήσουσι πόδες πραέων καὶ ταπεινῶν· μὴ οὖν ἰσχύει ἡ χεὶρ Κυρίου τοῦ σῶσαι, ἢ ἐβάρυνε τὸ οὖς αὐτοῦ, τοῦ μὴ εἰσακοῦσαι; ἀλλὰ τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν διῖστῶσιν ἀνάμεσον ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐλεῆσαι· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν μεμολυσμένααι αἵματι, καὶ οἱ δάκτυλοι ὑμῶν ἐν ἁμαρτίαις, τὰ δὲ χεῖλη ὑμῶν ἐλάλησεν ἀνομίαν. Καὶ ἡ γλῶσσα ὑμῶν ἀδικίαν μελετᾷ, οὐδεὶς λαλεῖ δίκαια, οὐδὲ ἐστὶ κρίσις ἀληθινή, οἱ πόδες αὐτῶν ἐπὶ πονηρίαν τρέχουσιν καὶ ταχυνοὶ ἐκχέειν αἷμα ἀναίτιον. Καὶ ἴδε Κύριος καὶ οὐκ ἤρεσεν αὐτῷ, καὶ ἠμύνατο μετὰ θυμοῦ, ἀνταπόδομα ἀποτίσει, ἐν γὰρ τῷ πυρὶ κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, οἱ δὲ ζητοῦντες τὸν Κύριον, ἔσονται εἰς ἀνάπαυσιν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ βουλή ἀγίων
 σύνεσις· οἱ δὲ εὐθεῖς κατασκηνώσουσι τὴν τῶν πραέων

γῆν· καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ἀκούσατε
παῖδες παιδείαν πατρός. Δῶρον ἀγαθὸν δωροῦμαι
ὑμῖν· τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλείπητε· αἱ ὁδοὶ
δικαίων, ὁμῶς φωτὶ λάμπουσαι. Προπορεύονται καὶ
φωτίζον ἕως κατορθώσει ἡ ἡμέρα, εὐλογία Κυρίου ἐπὶ
κεφαλὴν δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβῶν σβέννυται. Ὅδοι
ἀφρόνων, ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ
συμβουλίας σοφός. Φῶς δικαίοις διὰ παντός. Φῶς δὲ
ἀσεβῶν σβέννυται, ἁμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά.
Δίκαιοι ἀπολαύσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἄδικοι
δὲ ἀπολοῦνται συντόμως. Σοφαὶ γυναῖκες
ῥυκοδόμησαν οἴκους· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον τῇ
ἑαυτοῦ ὁσιότητι δίκαιος· ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ
δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δῶρων λήψεις ζήσεται.
ἐλεημοσύναι καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἀδικίαι· τῷ
δὲ φόβῳ Κυρίου ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδία
δικαίων μελετῶσιν πίστιν· στόμα δὲ ἀσεβῶν
ἀποκρίνεται κακά. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ
ἀσεβῶν· εὐχαῖς δὲ δικαίων ὑπακούει. Κρείσσων ὀλίγη
λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ
ἀδικίας· ὅσῳ μέγας εἶ, τοσοῦτῳ ταπεινὸν σεαυτὸν· καὶ
ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν· εἰσὶν ὁδοὶ
ὁδοῦσιν ὀρθαί, εἶναι ἀνδρὶ· τὰ μὲν τοι τελευταῖα
αὐτῶν, βλέπει εἰς πυθμένα ἄδου· ἀνὴρ ἐν πόνοις ποιεῖ
ἑαυτὸν καὶ ἐμβιάζεται τὴν ἑαυτοῦ ἀπώλειαν· ὁ μὲντοι
σκολιὸς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν φορεῖ τῷ ἑαυτοῦ στόματι·
κακὸς ὑπακούει γλώσσαις παρανόμων· δίκαιος δὲ οὐ
προσέχει χεῖλεσι ψευδέσι· ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις

ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγείται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. Φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις· οὐ δὲ σκληροκάριος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς ἀνὴρ εὐμετάβολος γλώσση ἐμπεσεῖται εἰς κακὰ. Πρὸ συντριβῆς ὑψοῦται καρδία ἀνδρός, καὶ πρὸ δόξης ταπεινοῦται. Κρείσσων πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος ψεύστης· ὁ θρασύς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζὼν λοιμὸν καλεῖται· ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος· ὁ δὲ κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐπιπέμπει ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ· αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· μὴ ἀφαρπάσεις ἀπὸ πτωχοῦ, ὅτι κύριος δικάσει τὸ δίκαιον αὐτοῦ. Γυναῖκα ἀνδρεία τίς εὐρήσει· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη, φόβον Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω. Γυνὴ γὰρ συνετὴ, εὐλογεῖται· δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς.

Λιτή. Ἦχος α΄.

Ἀραμένη τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς καὶ ἔξω σαρκὸς γεγонуῖα, ταῖς νηστεῖαις καὶ δεήσεσι, τὰ πάθη ἐνέκρωσας καὶ σεαυτὴν ἠτοίμασας, τοῦ πνεύματος καταγώγιον· ὅθεν ἀνεδείχθης, μοναζουσῶν Θεοδώρα, δόξα καὶ ἐδραῖωμα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιος. Μεθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς νῦν συγχορευούσα, τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῆς πανενδόξου Θεοδώρας τὰ μνημόσυνα τελέσωμεν, συνελθόντες ὧ φιλέορτοι, ἐν ψαλμοῖς καὶ

ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, εὐχαριστοῦντες τὸν φιλόανθρωπον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὅτι καὶ γυναῖκες στερρῶς τὸν ὄφιν κατεπάτησαν, τῇ χάριτι Αὐτοῦ δυναμούμεναι, ὥσπερ καὶ ἡ Ὁσία ἀνδρείως κατεπάλεσεν ἐχθρὸν τὸν πολυμήχανον, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἄκρας ἐπιμονῆς· δι' ὧν καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἐπαγάζεται, σὺν Ἀσωμάτων καὶ Ὁσίων χοροῖς, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελοῦντων, αὐτῆς τὴν θείαν πανήγυριν.

Ὁ αὐτός.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου Αἴγινα ἢ νῆσος, τοιαῦτα φυτὰ ὠραῖα, καλῶς ἐκβλαστήσασα τῆς ἐγκρατείας καὶ ὑπομονῆς, τὴν μακαρίαν Θεοδώραν, τὸ τοῦ Θεοῦ δῶρον εὐπρόσδεκτον· καὶ Θεοπίστην τὴν παρθένον καὶ πιστὴν δούλην αὐτοῦ· ἀγάλλου δὲ σκιρτῶσα καὶ ἡ τῶν Θεσσαλονικέων πόλις, ἀγιασθεῖσα τῇ ἀσκήσει αὐτῶν· καὶ τὰ σεπτὰ καὶ θεῖα τῆς Θεοδώρας λείψανα, ἐν κόλποις κατέχουσα, πλουσίως μῦρα ἀναβλύζοντα καὶ ἰαμάτων χάριτας· ὅθεν τὴν ἀγίαν αὐτῶν καὶ σεβασμίαν ἑορτὴν, πιστῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῷ Σωτῆρι ἐκβοήσωμεν· Φιλόανθρωπε Κύριε, δ' ῥησαι ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ τῆς Αἰγίνης τὸ καύχημα, τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν ἰαμάτων τὸ πέλαγος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες, Θεοδώραν τὴν ἀοίδιμον, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, Θεοπίστη καὶ

καλλιπάρθενον νύμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, ὅτι παρέχουσιν ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Τὰ πάντα γὰρ καταλειποῦσαι, ὡς δῶρον προσήνεγκαν, τῷ πάντων δεσπόζοντι, τὴν ἀγγελικὴν αὐτῶν καὶ θεῖαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ τῆς Ἀγγέλων καρᾶς ἀξιοθεῖσαι, καὶ θείας λαμπρότητος τῷ Κυρίῳ πρεσβεύουσιν, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντες παῖδες, τῆς Θεταλίας οἱ πιστοί, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα τῆς σεπτῆς Θεοδώρας, τῆς θαυμασίας ὡς οὐρανόφρονος, πιστῶς συνεορτάσωμεν· καὶ συνελθόντες αὐτῆς τῷ τάφῳ πλησιάσωμεν, ἀντλήσαι μῦρα τὰ θεία· μῦρα γὰρ βρῦει καὶ ἰάματα, τοῖς εὐλαβῶς προσερχομένοις, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι, τῇ πρεσβείᾳ αὐτῆς. Εἰς δόξαν τε καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Μῦρον ἀνέβλυσε σοφή, ἡ λάρναξ σου μυρίπνου, εὐωδιάζον τοὺς πιστούς, καὶ ἰατρεῦον τὰ παθήματα τῶν ἀσθενούντων μήτερ· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῖν, τοῖς μετὰ πόθου ἐορτάζουσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, μῦρον νοητὸν βλύσον ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου, ἵνα σε Θεοδώρα, ἐν πίστει μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὰ πλήθη, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί, τὴν σεβάσιμον μνήμην τῆς θείας Θεοδώρας, φαιδρῶς

πανηγυρίζωμεν· ὅτι ὡς πάλαι ἡ σώφρων Σάρρα, τῷ Θεῷ πειθαρχήσασα σὺν τῷ συζύγῳ Ἀβραάμ, τὴν πατρίδα κατέλειπεν, εὐαρεστήσασα τῷ Κυρίῳ· καὶ ὡσπερ Ἰουδῆθ ἡ θεόφρων, διὰ νηστείας καὶ δεήσεως τὸν Ὀλοφέρνην ἀπέκτεινεν· οὕτω καὶ ἡ Ὁσία, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας μεταναστεύσασα, τὴν πατρίδα διέλιπε, διὰ τὴν τῶν Θεσσαλονικέων πόλιν καταλαβοῦσα τῇ θείᾳ νεύσει, καὶ τοῦ μονήρους βίου ἐπιλαβομένη, ταῖς ἀρεταῖς ὑπερέλαμψε, καὶ τῇ θυγατρὶ συνασκοῦσα, πρὸς αὐτὴν οὐκ ἐφθέγγετο, ἐπὶ πέντε καὶ δέκα ἔτη. ὃ τοῦ θαύματος, ἡ θήλεια φύσις, ἡ γεώδης καὶ ἀσθενής, τὸν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν ἐξαλείφειν φάσκοντα, ὡς γελῖον παιζόμενον ἔδειξε, καὶ τῷ τῆς ἀσκήσεως ξίφει, ὡς Ὀλοφέρνην τοῦτον ἀπέκτεινεν, ἡ καλλίνικος Θεοδώρα, στεφανίτις ἀναφανείσα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἰκετεύει ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελοῦντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦτε, τῶν Ὁρθοδόξων πληθὺς, Θεσσαλονίκης τὸ περίδοξον καύχημα, τὸ θαῦμα τῆς οἰκουμένης, τὴν Θεοδώραν φαιδρῶς, ἐγκωμίοις θείοις εὐφημήσωμεν, τὸν νοῦν τὸν ταῖς νεύσεσι, ταῖς ἐνθέοις θεούμενον, καὶ θεωρία, πρακτικῶς διαλάμποντα, κατανύξεως, τὴν πηγὴν τὴν φωτόρειθρον, ἄνθρωπον τὸν οὐράνιον, ἐπίγειον ἄγγελον, τῶν ἀρετῶν ποταμεῖον, καὶ τῶν χαρίτων τὸν θάλαμον, τὸν ῥοῦν τῶν θαυμάτων, ποταμὸν τῶν ἰαμάτων, καὶ μύρων θάλασσαν.

Στ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Φάνηθι τοῖς αἰτοῦσι θερμῶς, πρὸς τοῦ ἐκάστου χορηγὸς χρεία ἔνδοξε· θεόθεν γενοῦ ἐν τάχει, παρακαλοῦσιν ἡμῖν, Θεοδώρα μητερ παναοίδιμε· λιμὴν γαληνότατος, κυβερνήτις καὶ ἄγκυρα, κυμαινομένοις, πειρασμῶν ἐν τῷ κλύδωνι, ὀδηγὸς τυφλοῖς, βοηθὸν κινδυνεύουσι, δρόσος τοῖς ἐν τῷ καύσωνι, παθῶν ἀθυμήσασι, τοῖς ἀσθενοῦσιν ὑγεία, πολεμουμένοις προπύργιον, ῥύστης ἀντιλήπτωρ, ἐν παντοῖα περιστάσει, πολλὰ γὰρ δύνασαι.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων Αὐτοῦ.

Πλῦνόν μου τὴν καρδίαν κλαυθμῷ, τὴν ῥυπωθεῖσαν ἠδοναῖς παναοίδιμε· λουτήρα γὰρ μετανοίας, τὰς τῶν δακρύων πηγὰς, ἀνακαλυφθῆναί μοι βοήθησον, τὸν νοῦν μου καταύγασον, σκοτισθέντα τοῖς πάθεσιν, ἁμαρτιῶν μου, τὴν πληθὺν ἐξαφάνισον, ἐν ἡμέρα δέ, τῆς ἐτάσεως πρόστηθι, ἴλεον ἐν τοῖς ἔργοις μου, κριτὴν

ἐκτελέσασα, τὸν φοβερὸν δυσωπῶ σε, ὅπως ῥυσθῶ τῆς κολάσεως, καὶ τύχῳ μερίδος σωζομένων, ἵνα πίστει αἰεὶ γεραίρω σε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιásthω ἡ γῆ· ἡ γὰρ ἀληθῶς ἀγαπήσασα τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, πόθον Αὐτοῦ προσλαβοῦσα τὸν ἅγιον, τὸν κόσμον λιποῦσα τὴν σήμερον, πρὸς οὐρανίους ἀπῆρε θείας μονάς, καὶ τούτῳ συνώκησεν. ᾧ καὶ ζῶσα προηνώθη Νυμφίῳ χορῶ· ᾧ τοῦ θαύματος· ἡ πολὺ τῶν Ἀγγέλων διαστᾶσα διὰ τὸν φθόνον, ἰσάγγελος νῦν ὤφθη, καὶ τὸ παράδοξον ὅτι καὶ Θεοῦ ἐγγύς, ἡ γυνὴ τὴν φύσιν καὶ δύναμιν, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον. Ἄλλ' ᾧ μήτερ Ὁσία Θεοδώρα πανένδοξε, ἡ τοῦτο διὰ πολλὴν πλουτήσασα κάθαρσιν· δίδου ἡμῖν τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου ἐκ ψυχῆς, εὐχαῖς σου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τελείως τὸν δρόμον σου ἐν ἀκλινεῖ λογισμῷ,
ἐτέλεσας πάνσεμνε ὑποταγεῖσα καλῶς, Χριστῷ τῷ
Νυμφίῳ σου· ὅθεν εἴληφας χάριν, Θεοδώρα Ὅσια,
δαίμονας φυγαδεύειν, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι· διὸ καὶ
τοῖς τιμῶσί σε βρῦει ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον
μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς
πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι'
οὔ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

*Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,
κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.*

Τῷ τάφῳ τῆς σοφῆς, καὶ σεπτῆς Θεοδώρας,
προσέλθωμεν πιστοί, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντες,
αὐτῆς τὰ θεῖα λείψανα, ἀρυσώμεθα χάριτας τῶν
ιάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων εἰς ῥῶσιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
καὶ τῶν σωμάτων τὴν μνήμην, αὐτῆς ἐορτάζοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἀγγέλων χαρμονή, καὶ βροτῶν σωτηρία, καὶ πύλη
τοῦ Θεοῦ, ἀνεδείχθης Παρθένε, καὶ θρόνος
ἐπουράνιος, καὶ παλάτιον ἔμψυχον, τοὺς

προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην Σου, σῶζε πάσης
θλίψεως, ταῖς μητρικαῖς Σου πρεσβείαις, πανάμωμε
Δέσποινα

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.*

Ἡ ὑπερεύσμος, χάρις τοῦ Πνεύματος,
ἀπηλλαγμένην σε, εὐροῦσα πάνσεμνε, τῆς δυσωδίας
τῶν παθῶν, ἐσκήνωσεν ἐν ψυχῇ σου· ὅθεν σε ἀνέδειξε,
βρύσιν μύρων ἀένναον, τοὺς πιστοὺς μυρίζουσαν, καὶ
παθῶν ἀπαλλάττουσαν· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσί σε μήτερ,
μετάδος νῦν τῶν χαρίτων σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἄυλος ἄψυχος, κλίμαξ ἐτύπου Σε, τὴν ζῶσαν
κλίμακα Θεοῦ καὶ ἔμψυχον, δι' ἧς ὁ λόγος καταβὰς
ἀνθρώποις συνανεστράφη, θρόνον πρὸς οὐράνιον,
ἀναφέρον τὸ πρόσλημμα, καὶ πρὸς τὸν Παράδεισον,
ἐπανάγων τὸν ἄνθρωπον· διὸ ὡς σωτηρίας αἰτίαν,
πάντες ὑμνοῦμέν Σε Θεοτόκε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἄρνησαμένη σεαυτὴν Θεοδώρα, καὶ ἀραμένη τὸν
Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀσκητικῶς ἐβάδισας τὸν βίον
σου σοφῆ· ὅθεν πρὸς οὐράνιον, καὶ ἀνέσπερον λῆξιν,
χαίρουσα κατέπαυσας, αἰτουμένη παισιμάτων, τοῖς
σέ τιμῶσιν ἄφεςιν αἰεὶ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος
αἰοίδιμε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἡ παναμώμητος, ἀμνάς τοῦ ποιμένος, ἡ
χαριτόπλοκος, παστὰς τοῦ Νυμφίου, τὸ καθαρὸν
παλάτιον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· μέτοχόν με ποίησον,
οὐρανίου νυμφῶνος, μοίρας με ἀξίωσον, δεξιᾶς τῶν
προβάτων, καὶ κληρονόμον ἔργασαι φωτός, υἱὸν
ἡμέρας, δεικνύουσα Δέσποινα.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ
προσέσχεσ μοι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.*

Στ.: *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ
κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.*

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν: *Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτα
τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν...* (Ζήτηι τῆ Δευτέρῃ τῆς
Δ' Ἑβδομάδος).

Ὁ Ν' ψαλμός

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Περικυκλοῦντες τὴν λάρνακα τῶν λειψάνων σου,
Θεοδώρα Μήτηρ, καθὼς περ πάλαι τὸν τάφον τοῦ
Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τούτου ἔκγονοι· οὐ δάκρυα
χέομεν, οὐδὲ θρήνοις κοπτόμεθα, ἀλλὰ γηθοσύνως ἐν
ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτῆς, τῶν
θαυμάτων τὰς χάριτας, δοξάζομεν ἀπαύστως, τὸν σὲ
δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ῥδὴν ἐπινίκιον.

Αἰὲ σκοτιζόμενον, ταῖς ἀμαρτίαις, τὸν νοῦν μου καταύγασον, Θεοδώρα ἐνδοξε ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, ὅπως ὑμνήσω τὴν φαιδρὰν καὶ θείαν μνήμην σου.

Βιώσασα ἐνδοξε, Μῆτερ Ὁσία, ἐν γῆ ὡσπερ ἄγγελος, τοὺς βροτοὺς ἐξέπληξας, δαίμονας ἥσχυνας δέ, τῇ καρτερίᾳ τῶν σεπτῶν ἀγωνισμάτων σου.

Γηθόμενοι σήμερον, δεῦτε συμφώνως, οἱ παῖδες Αἰγίνης τε, καὶ Ἑλλάδος ἅπαντες, καὶ Θετταλίας ὁμοῦ, τὴν Θεοδώραν τὴν σοφὴν ἀνευφημήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἀνάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ πατρὸς σου, ἐν χρόνῳ δὲ γέγονας, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα ἐκ τῆς Παρθένου Μητρὸς, ἐνανθρωπήσας δι' ἡμᾶς, δίχα τροπῆς καὶ φυρμού.

Καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Θεοπίστης.

Ῥδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Δέχου μέλισμα τρίτον, ᾧ Θεοπίστη, τῷ θρόνῳ παρισταμένη Τριάδος, καὶ θερμῶς αἴτησαι τῷ σῶ Νυμφίῳ Χριστῷ, ἵνα χρηματίζοντα τῆς πανυμνήτου Τριάδος, σῶσαι τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν θείαν κοίμησιν.

Ἑορτῆς παγκοσμίου καὶ εὐφροσύνης πανδήμου αὕτη σαφῶς ἡ ἡμέρα, τοῖς πιστοῖς πρόξενος, καὶ γὰρ

έν ταύτη σεμνή, κόσμον καὶ ἐπίγειαν καταλιποῦσα, μετέβης πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ἐπουράνια.

Ὅλικῇ διαθέσει τῷ ἀγαθῷ κολλημένη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνδρικὸν στάδιον ὑπήλθες χαίρουσα· πρὸς γὰρ τὰ παλαίσματα τῆς ἀρετῆς ἀπεδύσω, καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως ἄθλα καὶ σκάμματα.

Θεοτοκίου.

Ἵψηλοῦ Βασιλέως, ὑψηλοτάτη καθέδρα
Θεογεννήτρια Κόρη, τὸν ἐμὸν κείμενον νοῦν, ἐν
κοπρία παθῶν ὕψωσον, ἢ πένητας ἀπὸ γῆς ἀνιστῶσα,
ἀπὸ κοπρίας δεινῶν.

Ῥδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Διὰ Χριστὸν Μῆτερ αἰίδιμε, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου
κατέλιπες, καὶ ἀσκήσασα στερρώως, τὴν ὄφρυν
καταβέβληκας, τοῦ τὴν Εὐάν παραδείσου, συμβουλία
ἐξώσαντος.

Ἐκ τῆς σοροῦ σου μῦρα ἔνδοξε, Θεοδώρα πᾶσιν
ἀνέβλυσας· τῶν δὲ θαυμάτων τὰς πηγὰς, ἀναβλύζεις
ἐκάστοτε, τοῖς ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, τῷ ναῷ σου
προστρέχουσι.

Ζωὴν τὴν ἄληκτον ποθήσασα, καὶ πατρίδα Μῆτερ
τὴν μέλλουσαν, καὶ παραδείσου τὴν τρυφήν, καὶ τὸ
φῶς τὸ ἀνέσπερον, κατεφρόνησας Ὅσια, τὴν τοῦ
κόσμου προσπάθειαν.

Θεοτοκίου.

Βάτον Σε πάλαι ἀκατάφλεκτον, Μωϋσῆς ὁ μέγας
ἑώρακεν ἐν τῷ Σινᾷ προφητικῶς, Παναγία Θεόνυμφε·
ἄλλ' ἡμεῖς Σε Θεοτόκον, κατιδόντες δοξάζομεν.

Ἔτερος. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Τῶν ὀφθαλμῶν σου τὰς κόρας, πνευματικὰς
νεφέλας ὑπέδειξας, ὀβριζούσας τὰ δάκρυα, καὶ
βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριζούσας, τῆ σῆ κληρονομία.

Ἴδεῖν ποθοῦσα τὸ κάλλος τοῦ Ἰησοῦ, καλὴ καὶ
ἐπίχαρις καὶ ὡραία γεγένησαι, παρθενίας κάλλεσιν
ὡραϊσμένη, καὶ χάρισιν ἀγνείας.

Τῆς εὐωδίας τοῦ μύρου, τοῦ δι' ἡμᾶς ἀκένωτον
κένωσον, κενωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὀσφρανθεῖσα
ἕδραμες ὀπίσω τούτου σεμνῆ, συντόνω δρόμῳ.

Θεοτοκίου.

Οὐρανομήκη μετάρσιον προεῖδέ Σε κλίμακα Ἰακῶβ
ἐν ὄραματι· ἀληθῶς γὰρ Δέσποινα, τὸν οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν αὐτὴ συνῆψας.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθελοῦσα τὸν ἐχθρόν, ταῖς ἐπιμόνοις προσευχαῖς,
ἠξιώθης ἀγαθῶν, ὧν ἐπηγγείλατο Χριστός, τοῖς
ἐκζητοῦσιν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ· διὸ τῶν εὐσεβῶς
μνημονευόντων σου, καὶ μνήμην τὴν σεπτὴν,
ἐπιτελούντων σου, τῆ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, μνημόνευε
παθῶν ῥυσθῆναι καὶ θλίψεων· καὶ ἐπηρείας τῆς τῶν
δαιμόνων, Θεοδώρα πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ποθήσασα Χριστοῦ, τὸ ἐράσμιον κάλλος, ἐκ βρέφους ἀληθῶς, τῶν τερπνῶν τῶν τοῦ βίου, Ὅσια κατεφρόνησας, καὶ Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, ἠκολούθησας, σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις, μήτερ χαίρουσα· καὶ σὺν αὐταῖς εἰς τοὺς γάμους· διὸ εἰσελήλυθας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Προστάτιν πρὸς Θεόν, κεκτημένοι Σε πάντες, προστρέχομεν σεμνή, τῷ ἁγίῳ ναῶ Σου, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρὰ Σοῦ ἀειπάρθενε, ῥῦσαι οὖν ἡμᾶς, τῆς τῶν δαιμόνων κακίας, καὶ ἐξάρπασον, ἐκ καταδίκης φρικώδους, τοὺς Σε μακαρίζοντας.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Ἡ μνήμη σου Ὅσια, ἐπέστη νῦν ἡμᾶς, συγκαλοῦσα ἅπαντας αὐτὴν περιχαρῶς, πανηγυρῆσαι εἰς δόξαν τοῦ ἐν Ἁγίοις δοξαζομένου, καὶ συμφώνως μελωδῆσαι· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Θαυμάτων ταῖς ἀκτίσι, λαμπρύνεις τοὺς πιστοὺς, καὶ τῶν μύρων ἔνδοξε εὐφραίνεις ταῖς ὁδοῖς, τοὺς ἐπαξίως τὴν θείαν σου ἐκδημίαν ἐπιτελοῦντας, καὶ συμφώνως μελωδοῦντας· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ἴδου πῶς καὶ γυναῖκες, ὀπίσω Σου Χριστέ, τὸν Σταυρὸν ἀράμεναι ἀνέδραμον, σοφῶς ἀκολουθοῦσαι, τὰ πάντα καταλιποῦσαι, τοῦδε τοῦ βίου καὶ συμφώνως μελωδοῦσαι· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ὡς οἱ Προφῆται, προέφησαν Θεός, τοῖς βροτοῖς ὀφθήσεται, ἐκ Κόρης ὑπὲρ νοῦν, νῦν ἐσαρκώθη, ἀσπόρως ἐκ τῆς Παρθένου, εἰς σωτηρίαν τῶν ἐν πίστει μελωδούντων· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ἔτερος. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Νόμος ὁ σεπτός, τοῖς ποσί σου λύχνος καθίστατο, σοῦ προπορευόμενος αἰεὶ, καὶ μὴ ἔων προσκόψαι τὸν πόδα σου πρὸς λίθον, ἢ σκόλοπα παρανομίας.

Λόγον εὐσεβῆ, καὶ σωτηριώδη πλουτήσασα, τοῖς ἐξ ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ, σαλευομένοις, καὶ κινδυνεύουσι, πᾶσιν ἀντεστήριζες.

Θεοτοκίον.

ἴασαι ἀγνή, τὰ ἐμὰ δυσίατα τραύματα, καὶ ἐσκοτισμένον τὸν νοῦν μου, ὡς ὁ Υἱός Σου, λόγῳ καθάρισον, καὶ ζώωσον ὅλον με νενεκρωμένον, Μῆτερ ζωοδότου Θεοῦ.

Ῥδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον.

Καταβαλοῦσα τὸν πολυμήχανον, ἐχθρὸν ἀοίδιμε, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἰδρῶσί τε τοῖς σοῖς, καὶ θείοις πόνοις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, νομίμως ἀπείληφας.

Λαμπρῶς ἀνέτειλεν ἡ πανέορτος, καὶ θεία μνήμη σου, τοὺς αὐτὴν περιχαρῶς γεραίροντας, Μῆτερ Ὁσία, θείας τε λαμπρότητος, καὶ δόξης φαιδρύνουσα.

Μῦρον εὐῶδες, Ὅσια ἔνδοξε, ἐκ τῶν λειψάνων σου
ἐναπέβλυσας, καὶ θεῖον ἔλαιον ἐκ τῆς εἰκόνοσ σου,
πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, σωτήρια φάρμακα.

Θεοτοκίου.

Λιμένα εὐδίων, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, κεκτήμεθα
τὴν πρεσβειάν Σου, ἐν περιστάσεσι Θεοκυήτωρ,
πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ἄτερος. Ἐπὶ τῆς γῆς.

Σωματωθεὶς ἐξ ἀγίας Παρθένου Λόγε, Θεοῦ ταῖς
ἀγίαισ παρθένοις δύναμιν δέδωκας, καὶ ἰσχὺν
ἐνέπνευσας, τὴν ἰσχὺν τοῦ δυσμενοῦς καθαιρεῖν.

Μνήμη Θεοῦ καὶ θανάτου, μελέτη κατὰ ταυτὸν
κεκρημένη τὰς σάρκας, τὰς σὰς καθήλωσας, ἀπὸ τῶν
κριμάτων γὰρ ἐφοβήθης, τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

Τὰς τοῦ ἐχθροῦ πολυπλόκους παγίδας, τὰς ἐπὶ γῆς
ἠπλωμένας ραδίως, ὑπερεπάτησας, ὡς στρουθίον
ἄκακον, ἀπαθείας θεῖαισ πτέρυξιν.

Θεοτοκίου.

Ὁ τῷ Πατρὶ συναἶδιος Λόγος, καὶ συμφυῆς καὶ
συνάναρχος ὄντως, τῷ θεῷ Πνεύματι ὑπὸ χρόνον
γένεονε, καὶ ἀρχὴν ἐκ Σοῦ πανάμωμε.

Ῥδὴ σ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Νῦν ἐπέστη ἡ φαιδρά, καὶ σεπτὴ σου ἑορτὴ,
συγκαλοῦσα τοὺς πιστοὺς, πρὸς ἐστίασιν τῆς σῆς,
ἀσκήσεως, καὶ τῶν θαυμάτων Μήτερ ἀοίδιμε.

Ἐνα ὄντως κατ' ἐχθροῦ, τὰ παλαίσματα τὰ σά, καὶ τὰ θαύματα σοφῆ, ἃ ἠργάσατο Χριστός, δοξάζων σε καὶ μετὰ πότμον Ὅσια ἔνδοξε.

Ὁ τῆς Εὐας ἐν Ἐδέμ, ψιθυρήσας τοῖς ὡσί, τὴν κακίστην συμβουλήν, ὡς γελοῖον ὑπὸ σοῦ, ἐμπαίζεται Μήτηρ Ὅσια τῇ θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίου.

Εὐδοκία τοῦ Πατρός, ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, διὰ πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ Σου ἀγνή, καὶ ἔσωσε τὴν πρὶν εἰκόνα, Θεοκυήτωρ σαφῶς.

Ἄτερος. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Ἦψωσεν ὁ δυσμενής, ἑαυτὸν μεγαλαυχία τῇ συνήθει φυσώμενος, ἀλλὰ τεταπείνεται, καὶ εἰς γῆν καταβέβληται. Αἱ παρθένοι γὰρ νῦν αὐτοῦ καταπαίξουσιν.

Τάραχον φυγοῦσα βιωτικόν, ἐν ἀταράχῃ τῆς ψυχῆς καταστήματι, γαληνικῶς ἐβίωσας τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος κυβερνήσασα, καὶ τὰ ἦθη κοσμήσασα.

Ὅλην σε ἀνέφλεξεν ἀληθῶς ὁ θεῖος ἔρωσ, νοερῶς ὑποσμίχων σε, καὶ τὴν ἐνοχλοῦσάν σοι φυσικὴν ἡδυπάθειαν ἐδαπάνησε, καὶ ὡς ὕλην ἐκώνευσεν.

Θεοτοκίου.

Ἄνοιξον ἐλέους θύρα κάμοι, Θεογεννητορ, ἢ τὰς πύλας ἀνοίξασα τῆς Ἐδέμ, Ἄς ἐκλείσεν ἡ ἀρχαία παράβασις, καὶ εἰσόδους μοι, τῆς ζωῆς ἀναπέτασον.

Κουτάκιου. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς ποταμὸς ἐκ τῆς Ἐδέμ ὁ ἱστορούμενος, ἐκ τῆς
ἀγίας σου σοροῦ μύρα ἠδύπνοα, ἀναβλύζουσι τῆ
πόλει σου Θεοδώρα, οὐκ εἰς τέσσαρας ἀρχὰς
ἀφοριζόμενα, τὴν ὑφήλιον δὲ πᾶσαν ἀγιάζοντα, ἢ καὶ
ψάλλει σοι· καῖρε γύναι ἰσάγγελε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄμισθον ἰατροῖον, ὁ ναὸς σου Ὅσια, ὁρᾶται τοῖς
πιστῶς προσιοῦσιν· ἀλγηδόνα γὰρ σωματικά, καὶ
ψυχῶν οἰδήματα παύονται, προσπτύξει τοῦ λειψάνου
σου, βοῶντων εὐγνωμόνως ταῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ὁ Θεὸς ὑμνεῖται·

καῖρε, δι' ἧς ὁ σατὰν ἠττᾶται.

Χαῖρε, τῆς ἀγάπης φιλοῦσα τὸν σύνδεσμον·

καῖρε, τῆς ἀπάτης φυγοῦσα τὸν ὄλισθον.

Χαῖρε, ὕψος ταπεινώσεως, ἐξασκήσασα καλῶς·

καῖρε, πλάτος τῆς στενώσεως, διοδεύσασα ὀρθῶς.

Χαῖρε, τοὺς χριστωνύμους κατευφραίνουσα μύροις·

καῖρε, στίχας δαιμόνων ἀποπνίγουσα τούτοις.

Χαῖρε, σιγὴν ἀμίμητον στέρξασα·

καῖρε, στοργὴν ἀνόνητον παύσασα.

Χαῖρε, παστὰς ἀθανάτου Νυμφίου·

καῖρε, λαμπὰς καταυγάζουσα κτίσιν.

Χαῖρε, γύναι ἰσάγγελε.

Συναξάριον.

*Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Θεοδώρας
ἐξ Αἰγίνης καὶ Θεοπίστης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς*

*Φθαρτὸν λιποῦσα ἢ Θεοδώρα βίου,
ἄφθартου εὔρεν οἰκίαν ἐν τῷ πόλῳ.*

Ἀπάρθετο κῆρ ἐννάτη, Θεοδώρα ἐν Χριστῷ.

Ῥδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτήρ.

*Ποθήσασα Χριστὸν, κατεφρόνησας τοῦ βίου τὰ
τερπνά, καὶ ἐβίωσας ἐπὶ τῆς γῆς ὀσίως, Θεοδώρα
πανασίδιμε.*

*Ῥοῆ τῶν σῶν δακρῦων, κατέσβεσας τὴν τῶν παθῶν
φιλόῦλον κάμινον, καὶ ἀνεδείχθης Μῆτερ, τῶν
Ἀγγέλων ἰσοστάσιος.*

*Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις χορεύουσα, ἐν οὐρανοῖς
Ὁσία ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, λυτρωθῆναι
πάσης θλίψεως.*

Θεοτοκίου.

*Ἴδου ὡς Ἡσαΐας προέφησεν, ἢ Θεοτόκος Κόρη
συνέλαβεν, ἐν τῇ γαστρὶ ἀσπόρως, καὶ ἐκύησεν
Χριστὸν τὸν Θεόν.*

Ἔτερος. Ὡς πάλαι τοὺς εὔσεβεῖς.

*Ῥεόντων, ὡς νουνεχῆς ἠλλάξω τὰ ἄρρέυστα, καὶ τῶν
ἀσάτων καὶ εὔτελῶν τὰ διηνεκῆ καὶ ἰσῳτα καὶ
λαμπρὰ καὶ πολλὴ φαιδρότητα, καὶ διαρκῆ τὴν
σύστασιν ἔχοντα.*

Ναμάτων ζωοποιῶν πλησθεῖσα τοῦ πνεύματος, καὶ σωτηρίων ἀπὸ πηγῶν καταρδευομένη ὡς ξύλον εὐθυνοῦν μυστικῶς ἐξήνθησας, καὶ ἀρετῶν ἐξήνεγκας, ζωηφόρα βλαστήματα.

Ἀνόθευτον τῷ Χριστῷ τὸ κάλλος ἐφύλαξας, τῆς παρθενίας τῆς ἱεραῆς, τοῦτον ἐπιγνοῦσα Νυμφίον ἀψευδῆ· καὶ Αὐτῷ δουλεύουσα ἐν ἀφθορίᾳ, σώματος καὶ ψυχῆς καθαρότητι.

Θεοτοκίου.

Ἐσκήνωσεν ἐπὶ Σοὶ Πατὴρ τὸ ἀπαύγασμα, καὶ τοῖς ἐν χώρα καὶ σκιᾷ πάλαι κατοικοῦσι θανάτου διὰ Σοῦ, Θεομητορ, ἔλαμψε δικαιοσύνης ἄδυτος καὶ ἀνέσπερος ἥλιος.

Ῥδὴ η΄. Ὁν φρίττουσι Ἄγγελοι.

Τὴν μνήμην σου σήμερον τιμῶντες οἱ πιστοί, Χριστὸν μεγαλύνομεν, ὃς μύροις σε τερπνοῖς, καὶ θαύμασι θείοις, Θεοδώρα σεμνή, καὶ μετὰ τὸν πότμον δοξάζει εἰς αἰῶνας.

Ὑμνοῦντας τὸν Κύριον, ἀκήκοας σοφῆ, Ἄγγελους ὡς ἄγγελος ταῖς θείοις ἀρεταῖς, ὑπάρχουσα μήτηρ, καὶ τῆς τούτων χαρᾶς, νῦν ἐπαπολαύεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς ὡς ἀνάπλεος τοῦ θείου, ἡ φαιδρὰ καὶ ἔνδοξος μνήμη σου, ἀνέτειλε ἡμῖν, ὡς ἥλιος πᾶσι καταυγάζουσα νῦν, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας Ὅσια εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου.

Παρθένε πανύμνητε, Ἀγγέλων ἢ χαρὰ, Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, ἐλπίς Χριστιανῶν, καρᾶς τῆς ἀλήκτου καταξίωσον ἡμᾶς, τοὺς Σὲ ἀνυμνοῦντας, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος. Ἀστέκτω πυρί.

Ἐνώσασα κόσμου φιλίας, καὶ σχέσεως πάσης ἐγκοσμίου, τὴν ψυχὴν σου ὑπερκόσμιον πολιτείαν, κόσμου μέσον ἤσκησας, τῷ τοῦ κόσμου Κτίστην σεαυτὴν οἰκειώσασα, ἔχθρα εἰς Θεὸν γὰρ, φιλία ἢ τοῦ κόσμου.

Ἐλπίδι χρηστῆ νευρουμένη καὶ βεβαιουμένη ἐν τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἐπλατύνου, τὰ πεπυρωμένα γὰρ τοῦ βελίαρ, βέλη δρόσω τῇ τοῦ Πνεύματος περιερχομένη ἐσβέννυες Ὅσια.

Οὐδὲν τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, καὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ αὐτοῦ παραρρίπτεισθαι προετίμησας Θεοπίστη· ὅθεν ἐκ νεότητος, ὡς ὠραία δάμαλις, ἐβάστασας τὸν ζυγὸν ἐκείνου, ζυγὸν παθῶν φυγοῦσα.

Θεοτοκίου.

Ἦμνῶ καὶ δοξάζω Σε Κόρη, περὶ Σοῦ καὶ γὰρ δεδοξασμένα ἐλαλήθη, καὶ λαλεῖται, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὄντως λαληθήσεται· οὐ γὰρ ἔσται τέλος τῆς δόξης Δέσποινα, τὸν βασιλέα γὰρ ἐγέννησας τῆς δόξης.

Ψδὴ θ'. Τὴν ζωοδόχου πηγῆν.

Χαίρει ἡ νῆσος πατρίς σου νῦν Αἴγινα, ἐπὶ τῇ θεία σου μνήμῃ χορεύουσα· ἔτι δὲ κηρύττει σου Θεοδώρα ἔνδοξε, ἡ Θεταλία λαμπρῶς τοὺς θείους πόνους καὶ τοὺς ἰδρώτας ὁμοῦ τῶν θείων πράξεων.

Ψευδῆ ὡς ὄντα καὶ ῥέοντα ἅπαντα, τοῦδε τοῦ βίου τερπνὰ κατεφρόνησας, καὶ κατηκολούθησας τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσι, δι' ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως τε πόνοις, καὶ πολιτείας φαιδρᾶς, μήτερ ἀοίδιμε.

Ὡς μυροβλύτιν Χριστοῦ καὶ ἰσάγγελον, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴν καὶ ἰάσεων, συνελθόντες σήμερον, πάντες εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὴν σεπτὴν σου φαιδρῶς μήτερ Ὁσία, καὶ φωταυγῆ ἑορτὴν πανηγυρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ναὸν καὶ πύλην καὶ θρόνον οὐράνιον, καὶ κιβωτὸν καὶ παλάτιον ἔμψυχον, στάμνον τε καὶ γέφυραν, καὶ Παρθένον ἄφθορον, καὶ Θεοτόκον, τοὺς Σὲ ὁμολογοῦντας, τοῦ αἰωνίου πυρὸς ῥῦσαι πανάμωμε.

Ἔτερος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει,

Ὠραιώθης Ὁσία, ποθήσασα τὸν ὠραῖον, ἀληθῶς ἔδοξάσθης, τῷ δεδοξαμένῳ γὰρ ἐκολλήθης Ἰησοῦ, ὁμοιώθης Ἀγγέλοις· παθῶν ἀνθρωπίνων γὰρ ἔξω γεγένησαι, ὑπεραναβᾶσα τοὺς ὄρους τῆς φύσεως.

Ἀγρυπνία συντόνω κοιμήσασα τὰς κινήσεις τῶν παθῶν, καὶ νηστεία εὐτόνω νεκρώσασα τὰς ὀρμὰς τῶν ἡδονῶν, ἀπαθείας ἐδείχθης ἀρχέτυπον ἔμψυχον, ἔργῳ

διδάσκουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν πρακτικῶς ὑπαλείφουσα.

Νοερῶς ἐλλαμφθεῖσα τῷ πνεύματι τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, καὶ ἀρθεῖσα πρὸς ὕψος μετάρσιον θεωρίας μουσικῆς, ἐθεάσω τὰ κάλλη, τὰ πᾶσιν ἀθέατα, οἷς ἀτενίζουσα πάντα τὰ ὀρώμενα κάλλη παρέδραμες.

Θεοτοκίου.

Ὑπερβαίνει παντὸς λόγου δύναμιν, ὁ Σὸς Κόρη τοκετός· ἢ γὰρ γνῶσις αὐτοῦ καὶ κατάληψις ἀκατάληπτός ἐστι· σάρκα γὰρ γεγονότα τὸν λόγον γεγέννηκας, τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην, Χριστὸν σωματώσασα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκιρτήσωμεν χορεύσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σήμερον, τῆς μυροβλύτιδος δεῦτε, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, πιστῶς πανηγυρίζοντες, καὶ πρὸς αὐτὴν βοήσωμεν· μὴ διαλείπῃς Ὅσια, ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ πρεσβεύειν, σὺν θυγατρὶ Θεοπίστη.

Θεοτοκίου.

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν Σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῇ σεπτῇ Θεοδώρα, πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τοὺς ὕμνοῦντάς Σε, καὶ αἰωνίων τεύξασθαι, τῶν ἀγαθῶν Παναγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Αἶνοι. Ἦχος α' . Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων ταῖς ἐπιλάμψεσι,
καταυγασθεῖσα μήτηρ, Θεοδώρα ἐδείχθης, φωστήρ
τῶν μοναζόντων καὶ θησαυρός, τῶν χαρίτων τοῦ
πνεύματος, καὶ ἰαμάτων πλημμύρα καὶ πρεσβευτής,
τῶν ἐν πίστει εὐφημούντων σε.

Μεταναστεύουσα πρόην ὡς οἱ προπάτορες, τῆς
σωτηρίας εὗρες, τὴν ὁδὸν Θεοδώρα, καὶ κόσμου τὰ
ἡδέα ὡς νουνεχής, ἀπηρνήσω ὡς ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς
ἀνεδείχθης ταῖς ἀρεταῖς, διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν.

Μῦρον ἀνέβλυσε πᾶσι καὶ θεῖον ἔλαιον, ἡ σεβασμία
μήτηρ, καὶ ἅγια εἰκὼν σου, εἰς ῥῶσιν τῶν σωμάτων καὶ
τῶν ψυχῶν, Θεοδώρα πανθαύμαστε· ἀλλὰ καὶ νῦν
ἡμᾶς ῥῦσαι παντοδαπῶν, συμφορῶν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Τοὺς εὐσεβῶς ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην σου,
καὶ φωτοφόρον ὄντως, Θεοδώρα Ὅσια, παντοίων ἐκ
κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων καὶ
θλίψεων, ῥῦσαι πρεσβείαις σου μήτηρ καὶ τῶν δεινῶν,
ἀλγηδόνων ἐλευθέρωσον.

Δόξα. Ἦχος β' .

Τὸν τῆς ἐλπίδος θεῖον στέφανον, διὰ τῆς
ταπεινώσεως καὶ ἄκρας σου ὑπομονῆς, ἐν οὐρανοῖς
καίρουσα εἴληφας, παρὰ τοῦ πάντων βασιλεύοντος,
Ὅσια παναοίδιμε· τὸν γὰρ ζυγὸν Αὐτοῦ, προθύμως
μήτηρ ἄρασα, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν θεόφρων ἀσκήσασα
ὑπὲρ ἄνθρωπον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἰκητήριον
γέγονας, καὶ γυναικῶν μοναζουσῶν, τύπος καὶ
ἑδραίωμα, καὶ Μάρτυς πρὸς Θεὸν ἀναίμακτος, καὶ

μύρων βρύσεις καὶ ἰάσεων· διὸ συνελθόντες, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν, καὶ τὴν σεπτὴν καὶ θεῖαν σου περιχαρῶς μνήμην γεραίρομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, Θεοδώρα ἀξιάγαστε, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως, τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

ὦ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

